

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2745/2025
17.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Злата Тирић Бељан, адвокат из ..., против туженог „UniCredit Bank Srbija“ АД Београд, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 839/21 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 17.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 839/21 од 15.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 547/17 од 25.09.2017. године, исправљеном решењем истог суда под истим бројем од 30.11.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време дана 07.03.2014. године код туженог, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на радно место сарадник за ..., док је тужба тужиоца у делу захтева да суд обавезе туженог да га врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и да закључи са њим уговор о раду на неодређено време, одбачена као недозвољена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 156.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 839/21 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу у првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време дана 07.03.2014. године код туженог, док

је ставом другим изреке преиначена првостепена пресуда у делу става другог (грешком наведено става првог), тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, на радно место сарадник за Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 156.000,00 динара, а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 156.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 137.250,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, благовремену ревизију изјавио је тужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

На ревизију тужиоца, тужена је благовремено одговорила.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), па је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Ревизијом се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није разлог за изјављивање ревизије сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Другостепени суд је након расправе коју је одржао утврдио да је тужилац био у радном односу код тужене по више закључених уговора о раду на одређено време у периоду од 16.12.2011. године до 25.12.2014. године. Уговором о раду бр. 193 од 26.09.2013. године уговорено је да ће тужилац код тужене обављати послове сарадника за ... у Дирекцији за комерцијалне послове, Сектор послова за становништво у периоду од 01.03.2013. до 25.09.2013. године, а уговором о раду бр.1465 од 26.09.2013. године, који је закључен на одређено време почев од 26.09.2013. године до 13.12.2013. године, да ће тужилац у том периоду код тужене обављати исте послове као и по претходно уговору. Парничне странке су потом закључиле нови уговор о раду бр.201 од 10.12.2013. године за рад на одређено време у периоду од 14.12.2013. године до 13.03.2014. године под истим условима, а затим и уговор о раду бр.301 од 03.03.2014. године, у коме је наведено да тужилац за исте послове заснива радни однос 14.03.2014. године који му аутоматски престаје 13.05.2014. године. Уговором о раду бр.627 од 28.04.2014. године закљученим за период од 14.05.2014. године до 13.07.2014. године, тужилац је код тужене радио на одређено време на пословима сарадника за ..., а потом још по једном уговору о раду на одређено време бр.1091 од 17.07.2014. године, на пословима сарадника за ... у периоду од 14.07.2014. године до 25.12.2014. године.

Решењем тужене бр.2122 од 22.12.2014. године, констатовано је да тужиоцу престаје радни однос на одређено време на пословима сарадника ... истеком рока на који је заснован односно 25.12.2014. године. Тужиоцу је дана 26.12.2014. године, уручена копија овог решења од стране шефа експозитуре тако што је овај решење које му је послато електронском поштом, одштампао и потом исто уручио тужиоцу.

Полазећи од чињенице да је тужиоцу радни однос престао дана 25.12.2014. године на основу решења бр.2122 од 22.12.2014. године које му је уручено 26.12.2014. године а да није тражио поништај овог решења у року прописаном одредбом члана 195. став 2. Закона о раду, већ само преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време применом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/25 са изменама и допунама које су важиле до 29.07.2014. године), то тужилац по оцени другостепеног суда, нема правни интерес за вођење овог спора пошто му је радни однос престао на основу правноснажног решења чија законитост није оспорена пред судом. Осим тога, тужилац је код тужене радио годину дана без прекида у периоду од 01.03.2013. године до 01.03.2014. године, али рок од пет радних дана прописан одредбом члана 37. став 4. Закона о раду, почео је да тече првог радног дана након тога, а то је 03.03.2014. године (понедељак), и истекао је дана 07.03.2014. године (петак), па пошто на дан 07.03.2014. године, који тужилац опредељује као дан када је дошло до преображаја, није протекао наведени рок од пет радних дана, а с обзиром на везаност парничног суда границама постављеног тужбеног захтева, тако постављен тужбени захтев морао је бити одбијен. Због тога је другостепени суд преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца.

По оцени Врховног суда, наведени закључак другостепеног суда према којем је тужилац морао побијати законитост решења о престанку радног односа, заснива се на правилној примени материјалног права.

Према одредби члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), важећег у време доношења решења о престанку радног односа на одређено време тужиоцу, било је прописано да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Према ставу 2. истог члана, рок за покретање спора јест 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Према одредби члана 185. став 1. Закона о раду, уговор о раду отказује се решењем, у писаном облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, док је ставом 2 истог члана прописано да се решење мора доставити запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адреси пребивалишта или боравишта запосленог.

Решење о престанку радног односа уручено је тужиоцу дана 26.12.2014. године. То је учињено у просторијама послодавца од стране шефа експозитуре тако што је овај решење које му је послато електронском поштом, одштампао и потом исто уручио тужиоцу. С обзиром да је туженом у просторијама послодавца уручено решење у писаној форми са образложењем и поуком о правном леку, од стране лица које је било овлашћено да тужиоцу то решење уручи, нема значај чињеница на којој је тужилац

током поступка инсистирао, као и у самој ревизији, да решење које је примио није оригинално, већ фотокопија.

Пошто му је решење уручено, тужилац је морао тражити заштиту свог права из радног односа поводом донетог решења од 22.11.2014. године на основу којег му је радни однос на одређено време престао, и то у року прописаном одредбом члана 195. став 2. Закона који је био на снази у време престанка радног односа тужиоцу, што тужилац није учинио. С обзиром да је тужиоцу радни однос престао на основу правноснажног решења, према правилном закључку другостепеног суда, не може основано тражити утврђење да је у радном односу на неодређено време и враћање на рад. Подношењем тужбе са захтевом за поништај решења о престанку радног односа услед истека рока из последњег уговора о раду на одређено време, тужилац доказује свој правни интерес за подношење тужбе за утврђење да је радни однос на одређено време постао радни однос на неодређено време. Овакво правно становиште изражено је у одлукама овог суда и није у супротности са правним схватањем Грађанског одељења Врховног касационог суда од 25.12.2012. године, како то тужилац неосновано истиче у својој ревизији.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да одговор на ревизију није обавезна парнична радња према одредби члана 411. став 2. ЗПП, ни трошкови поводом ње нису били потребни за вођење ове парнице, што је овај суд ценио применом члана 154. став 2. ЗПП. Из тих разлога је у ставу другом изреке ове пресуде захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, одбио као неоснован применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић